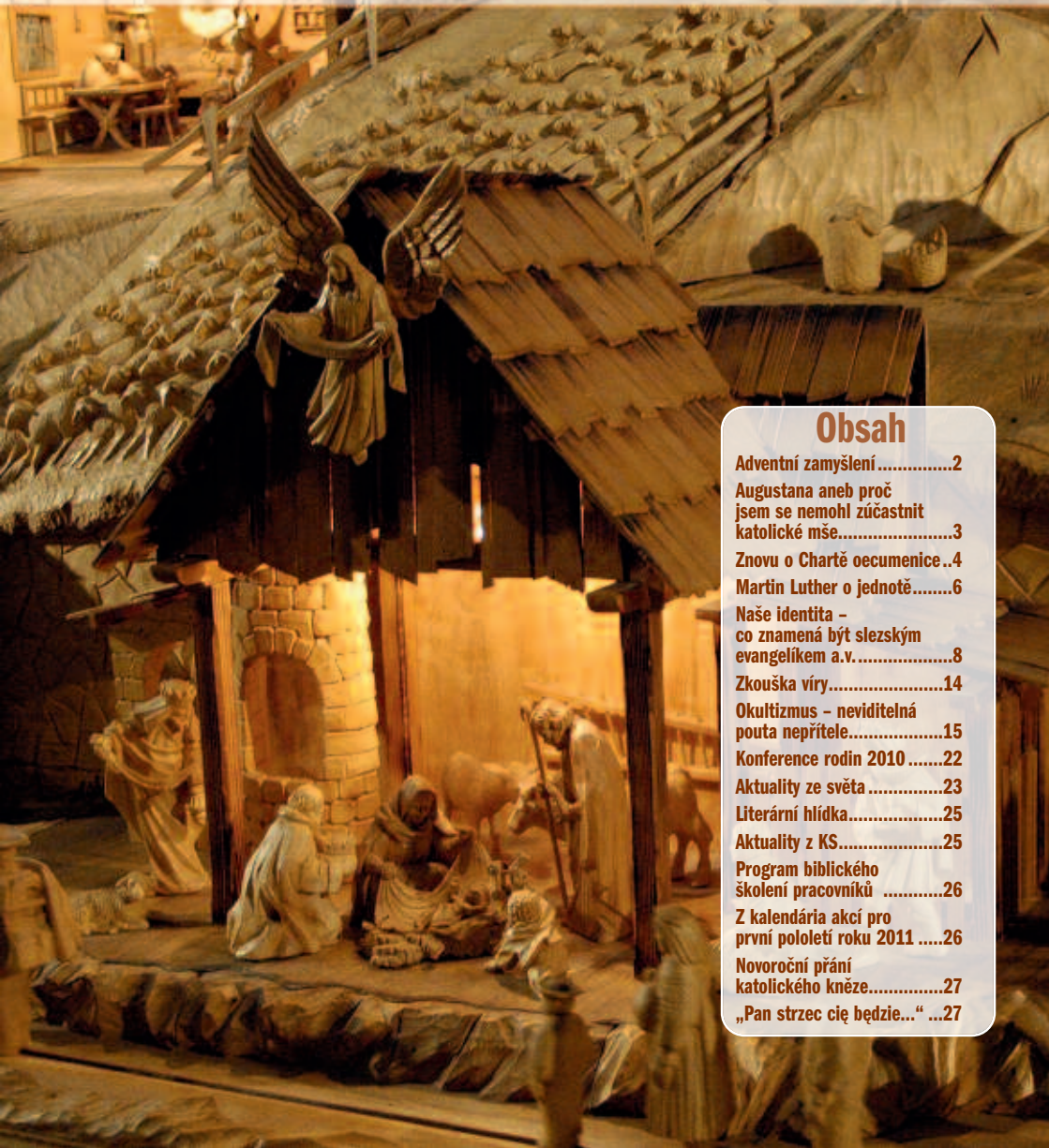

časopis Křesťanského společenství o.s.

Obsah

Adventní zamyšlení	2
Augustana aneb proč jsem se nemohl zúčastnit katolické mše.....	3
Znovu o Chartě oecumenice ..	4
Martin Luther o jednotě.....	6
Naše identita - co znamená být slezským evangelikem a.v.....	8
Zkouška víry.....	14
Okultizmus - neviditelná pouta nepřítele.....	15
Konference rodin 2010	22
Aktuality ze světa	23
Literární hlídka.....	25
Aktuality z KS	25
Program biblického školení pracovníků	26
Z kalendária akcí pro první pololetí roku 2011	26
Novoroční přání katolického kněze.....	27
„Pan strzec cię będzie...“	27

Adventní zamyšlení

Svět je v dnešní době naplněn úzkostí. Lidé jsou dezorientovaní. Dnes máme větší domy a menší rodiny. Více vymožeností, ale méně času. Více vědomostí, ale méně soudnosti. Máme více odborníků, ale také více problémů. Utrácíme příliš bezstarostně. Smějeme se málo. Jezdíme rychle. Zlobíme se brzy. Udobřujeme pozdě. Čteme málo, televizi sledujeme hodně a modlíme se velmi zřídka. Znásobili jsme naše majetky, ale zredukovali naše hodnoty. Mluvíme mnoho, milujeme málo a podvádíme příliš často. Cestujeme na měsíc a zpět, ale máme problém přejít přes ulici navštívit sousedy. Dobýváme venkovní vesmír ale vnitřní ne. Proto navrhuji, abychom dnes nenechávali nic na zvláštní příležitost, protože každý den, který žijeme je zvláštní příležitost. Každý den, každá hodina, každá minuta je výjimečná. A my nevíme, jestli není třeba naše poslední.

Zkusme se osvobodit od zajetí a sevržení, vystupme z atmosféry tempa a stresu. Osvobození působí léčivě na tělo i na duši. Bůh připravil pro každého člověka nádherný život, který člověk neviděl, o kterém neslyšel a o kterém se mu nezdálo ani v těch nejlepších snech... To Bůh připravil pro každého.

Před námi je doba adventu, doba vánoc. Advent to je naslouchání Božímu slovu. Adventní radostná zvěst spočívá v tom, že Bůh zná člověka, jeho osudy, jeho kroky, že je vůči člověku otevřený. Žít tuto otevřenost v praxi ve svém životě - to je poselství a výzva adventu.

Mám často silný pocit, že v tento fakt prostě nevěříme, že pro nás (alespoň v praxi) nic neznamená, že s ním vůbec nepočítáme, že ho nerealizujeme, pro-

tože nám v tom brání silný individualismus, opření se jen a jen o sebe a své schopnosti. Často je patrné, že člověk je sobec. Já, já, já ... V adventním ztišení můžeme pochopit, že tady jsou kořeny všech možných neúspěchů, kořeny rozpadlých společenství, rozpadlých stran, rozpadlých programů. Sobectvím pokřivené, deformované osobnosti, neschopné dialogu a společného hledání pravdy, to jsou kořeny neúspěchů. O tom k nám mluví advent.

Ve svém dopise k Filipenským píše sv. Pavel k této naší adventní tématice výzvu: to smýšlení v sobě mějte, které bylo v Kristu Ježíši. On, ač Boží syn, ... zřekl se sám sebe a stal se jedním z nás...

V celé předvánoční honbě zcela zaniká to základní spojení adventu a Vánoc - Bůh přislíbil, připravoval a s jistotou své sliby splnil. I dnes se mohu spolehnout ve svém osobním životě na tuto ověřenou jistotu. Bůh, jehož veliká láska k člověku se projevila v narození Ježíše Krista, je věrný, a jeho láska k člověku je pevná jistota, jistější než konta v bankách. Vánoce ale nejsou jen krásno s poetickou vzpomínkou na minulost, ale ony nás zvou k aktuálnímu prožití. Ježíš totiž řekl: „Já jsem s vámi po všechny dny až do konce časů ...“ (Mt 28,20). Tedy Vánoce - i beze všech ozdob - zůstávají trvale: Bůh přišel, aby s námi zůstal.

Musíme se zaměřit na to, abychom ještě více poznávali svého Boha, poznávali sami sebe v Kristu a budovali naši víru. Naším cílem je, abychom všichni ve společenství měli osobní zkušenosti s Ježíšem Kristem.

Věřím, že osobní kvalitní vztah s Bohem, který nacházíme v Kristu, je podstatou naší identity. Věřím, že vědomí vlastní hodnoty vychází z poznání

toho, kým jsem v Kristu! Protože to, kým jsem, ovlivňuje to, co dělám.

Každý z nás touží po tom, aby Bůh jednal v našem životě tak, abychom byli spokojeni, měli ten hluboký pokoj, převyšující každé pomyšlení, měli hojnost a dostatek všeho, čeho potřebujeme k životu a k tomu notnou dávku zdraví pro naše těla.

Jaké místo zaujímá v našich životech Ježíš? Ve kterých místech je? Je v prachu země, nebo se plazí před námi jako někdo, kdo nestojí za to, abychom si ho všimli? Vidíme ho sehnutého jako nějakého bezdomovce? Je pro nás nepřijatelný, špinavý a bez vůně? Je pro nás slabý, bez vlivu a moci? Je s námi v našich bytech, domech, nebo má místo na chodbě či předsíni?

Pozvedněte, brány, svá průčelí, již vzhůru, vrata odvěků, ať vejde slavný Král! (Žalm 24,7)

Co to pro nás konkrétně znamená, vyzvednout Ježíše, abych se mu mohl podívat do tváře? Vyzvednout Ježíše u sebe tak, abych viděl jeho tvář, když se podívám na bratra či sestru, který stojí vedle mě. Protože on, nebo ona jsou Božími dětmi a jsou královským kněžstvem. Ježíš je v nich a oni jsou v Kristu. Bůh v nich má zálibení, miluje je, raduje se z nich, ne pro to, co dělají, ale proto, kým jsou. Rozumíme tomu, co po nás Ježíš chce?

Jiří Rusz

Augustana aneb proč jsem se nemohl zúčastnit katolické mše

Tento článek navazuje na Biblické školení pracovníků ze dne 2.10.2010 na téma Augsburské

vyznání z roku 1530 (AUGUSTANA) aneb: Když dva říkají totéž, nemusí to být totéž.

Součástí uvedení pastora v naší církvi do služby ve sboru je slib: „...Hlásíš se s celou naší církví k odkazu Augsburského vyznání z roku 1530, jakož i k dalším Symbolickým knihám tohoto vyznání, které tvoří výraz historické a duchovní souvislosti s učením Dr. Martina Luthera?...“

Proč? Proč se odvolávat k tak starému dokumentu? Je vůbec aktuální?

Přece když Filip Melancton, Lutheřův spolupracovník a přítel, definoval pro Augsburský sněm a pro císaře Karla V. hlavní zásady Luterské reformace, byla situace zcela odlišná než dnes!

V roce 1530 se luterská reformace jasně vymezila „napravo“, čili proti Římu, a jednak „nalevo“ vůči mnohým, přemnohým hnutím, které se odštěpily od hlavního reformačního proudu. Novokřtěnci¹, nejružnější chiliastické² skupiny... Ale je takové vymezování nosné, relevantní a smysluplné pro nás i dnes? Církev je přece jen jedna a upínat se k jednomu jedinému vyznání je zbytečné!

Moje osobní zkušenost:

Narozeniny mé dobré známé. Součástí byla mše v katolickém kostele. Účastníci byli vyzváni, aby přistoupili a přijímali eucharistii. Nešel jsem. Na základě encykliky Jana Pavla II. Ecclesia de eucharistia jsem věděl, že je to

¹ Různé skupiny požadující tzv. radikální reformaci a opětovný křest osob již jednou pokřtěných.

² Chiliasmus (z řeckého „chilioi“ – tisíc) neboli millennialismus (z latinského millenium tisíciletí) znamená očekávání Boží pozemské říše trvající tisíc roků, jíž budou ukončeny světové dějiny. Toto očekávání má svůj původ v židovské apokalyptice, křesťanský chiliasmus vychází z doslovného výkladu Zjevení Janova 20,1-10. Reformátoři chiliasmus odmítali a interpretovali Zj. 20,1-10 duchovně.

pro římské katolíky nepřipustné. Tam, ale i jinde v katechismu katolické církve je jednoznačně napsáno, že eucharistie je vázaná na kněžství a potažmo na apoštolskou poslušnost. („Není možné podávat přijímání osobě, která ...odmítá celou pravdu víry v tajemství eucharistie...“). Takže s ohledem na toto jsem k oltáři nešel.

A Augustana? Čili naše Augsburgské vyznání?

Ta definuje církev takto: Učí se rovněž, že je svatá církev, která potvrzuje věčně. Církev pak je shromáždění svatých, kde se učí čisté evangelium a náležitě se vysluhují svátosti. (Sedmý článek). Čili žádná formální apoštolská poslušnost. Apostolicita je obsažena pouze a jenom v čistém, biblickém učení a svátostech (dvou).

Nemohl jsem přistoupit a to i přes to, že tito lidé byli pro mne vzory. Přes množství pomoci, kterou dodali křesťanům v Československu před revolucí i po ní. Přes to, že jedna z nich po povodních v Čechách prodala zařízení svého bytu a poslala do Čech. A přes to, že s jedním z nich se už na zemi nesetkám, jelikož si přivezl ze své misijní cesty do Nepálu tyfus a následně zemřel...

Přes to všechno nemohl jsem přijímat eucharistii. Pro mé i jejich svědomí.

Takže: Když dva říkají totéž, nemusí to být totéž. Když dva říkají „církev“ ...

Epilog:

A pak jsem s úžasem zjistil, že tam bylo mnoho německých evangelíků. A snad všichni k eucharistii šli. Já jsem nemohl. Ze dvou důvodů: jejich - katolického a mého - evangelického.

Zbyszek Kaleta

Znovu o Chartě oecumenice

Głos Ludu ze dne 18. listopadu 2010 otiskl rozhovor paní Beaty Strumpf s biskupem-seniorem ThMgr. Vladislavem Volným. V tomto rozhovoru paní redaktorka kromě jiného znovu otvírá čtyři roky starou záležitost dokumentu Charta Oecumenica. Především považujeme za velmi nešťastné, když jsou otázky, které patří do vnitrocírkevní diskuze, probírány na stránkách sekulárních médií a to ještě způsobem skandalizujícím vedoucí osobnosti církve. Některé formulace uvedené v rozhovoru jsou však natolik tendenční, subjektivní a zavádějící, že nelze na ně nereagovat. V redakční radě Idey, jakožto časopisu, který je věnován kromě jiného také vnitrocírkevními otázkám a diskuzím, jsme se proto rozhodli, že dáme biskupovi Stanislavu Piętakovi možnost, aby se k celé věci ještě jednou vyjádřil a to i z perspektivy oněch čtyř let. Další vývoj událostí totiž ukázal, že jeho rozhodnutí Chartu oecumenicu nepodepsat (viz Idea 27, březen 2007), mělo a má i nadále zcela jasně obhajitelné důvody a tedy neexistuje žádný objektivní důvod k veřejné skandalizaci tohoto rozhodnutí, a to navíc v sekulárních médiích. (za red. radu S. Ruckí)

Redaktorka B. Strumpf se vrací o čtyři roky zpátky k případu Charta oecumenica a klade otázku: „V zemi jako je Česká republika, kde máme šest milionů ateistů ekumenismus – jednota křesťanských církví zaujímá významné místo. Mezitím například současný biskup Slezské církve evangelické a. v. nepodepsal Chartu oecumenicu. Nepoškozuje takový postoj obraz křesťan-

ství? Biskup Volný jí odpovídá: „Ve státě, který je velmi zesvětštěn, mohou křesťané bez pochyb vydávat dobré svědectví pouze tehdy, když v zásadních věcech usilují o jednotu. Vždy každé napětí, či vysílání jakéhosi falešného signálu nejednoty a vzájemné netolerance je skandální, pro křesťanství přímo škodlivé, poškozují evangelium, poněvadž popíráme to, co hlásá církev. Je mi líto, že Charta oecumenica nebyla naší církví podepsána. Takto jsme vyslali signál, který česká ekuména vůbec neočekávala...“

Nepodepsání Charty oecumenicy je považováno za vyvolávání napětí, či vysílání signálu nejednoty a netolerance, a to je podle biskupa Volného skandální, pro křesťanství škodlivé a poškozující evangelium. Jsem přesvědčen, že nikoli trvání v učení vlastní církve, ale naopak zrada reformačních zásad by byla nejen pro církev, ale i pro ekumenickou společnost ochuzující a škodlivá.

Důvody nepodepsání jsem mnohokrát vysvětloval. V konečné podobě Charty nebyly zohledněny připomínky některých církví, proto čtyři církve z Ekumenické rady církví v České republice ji nepodepsaly. Dosud ji také nepodepsaly naše sesterské evangelicko-augsburské církve v Polsku a na Slovensku. Sporná je v ní míra závaznosti a úcta k jinověrcům je sice žádoucí, ale nejasný je v ní záměr sblížení křesťanů s muslimy.

Konečným cílem Charty je eucharistické společenství, které ovšem podle učení katolické církve předpokládá bezvýhradné přijetí katolického učení. V Katechismu katolické církve (čl. 1068) stojí, že „v liturgii, hlavně ve svaté eucharistické oběti, se koná dílo našeho vykoupení“. Luther naopak ve

shodě s Písmem (Žd 7,26-27; 9,12.26.28; 10,10.12.14 a 1 P 3,18) tvrdil, že Kristova oběť na Golgotě je dokonalá a neopakovatelná. Žádný člověk, žádný kněz nemůže přinést oběť za hříchy, která by pomohla lidem ke spasení. Tu vykonal za nás sám Spasitel a Pán, Ježíš Kristus. Neopakovatelnou Kristovu oběť pro naše spasení můžeme přijmout jedinečně vírou. V tom je novozákonní poselství jedinečné a odlišné od všech náboženství, která povzbuzují své stoupence k záslužné spoluúčasti v díle spásy.

Pro evangelíka augsburského vyznání je rovněž sporné modlení se ke svatým nebo se svatými a spolčování se se zesnulými, protože Písmo nám to na více místech výslovně zakazuje. Římsko-katolická „církev totiž přináší eucharistickou oběť ve společenství s nejsvětější Pannou Marií, kterou výslovně připomíná, stejně jako se všemi svatými a světicemi“ (čl. 1370). S každým slavením eucharistie je spojen papež, který je v ní „jmenován jako znamení a jako služebník jednoty všeobecné církve“ (čl. 1369). V eucharistii se vzývá zesnulé (svaté) a „oběť se přináší také za zesnulé věřící“ (čl. 1371). Čtenář Písma svatého sám může posoudit, zda tato dogmata lze zdůvodnit kanonickými spisy Starého a Nového zákona.

Nepodepsání Charty oecumenicy přesvědčeným evangelíkem je v plné shodě s římsko-katolickým Kodexem kanonického práva (lat. 1983), které při účasti v eucharistii i v nebezpečí smrti předpokládá ztotožnění se s katolickým učením o spasení a primátu papeže. Přece v kánonu 844/4 stojí: „V nebezpečí smrti nebo podle rozhodnutí diecézního biskupa nebo biskupské konference v jiné naléhavé závažné nutnosti udělují katoličtí udělovatelé

tytéž svátosti také ostatním křesťanům, kteří nejsou v plném společenství s katolickou církví, jestliže se nemohou obrátit na udělovatele ze svého společenství, jestliže sami o to požádají a pokud o těchto svátostech projeví katolickou víru a jsou řádně připraveni.“ A v kánonu 908 čteme: „*Katolickým kněžím je zakázáno spoluslavit eucharistií s kněžími nebo duchovními nebo služebníky církvi a církevních společenství, která nejsou v plném společenství s katolickou církví.*“

Krátce po podepisování některými církvemi Charty oecumenicy v ústřední modlitebně Církve bratrské v Praze 22. ledna 2007 Kongregace pro nauku víry vydala dokument potvrzený papežem Benediktem XVI. vysvětlující některé aspekty nauky o církvi. Dokument potvrzuje stanovisko uvedené v *Dominus Iesus* z roku 2000, že reformační církve nejsou v pravém slova smyslu církvemi a že Kristova církev je zcela totožná s Katolickou církví.

Nechápu, proč nepodepsání Charty oecumenicy by mělo být považováno za projev netolerance, spíše označení jejího nepodepsání za skandální považuji za netolerantní. Apoštol Pavel vyvolával skandál, když zvěstoval ukřižovaného Krista. Toto označení používá v 1 K 1,23-24: „... *ale my kážeme Krista ukřižovaného. Pro Židy je to kámen úrazu* (řecky σκάνδαλον – česky skandál), *pro ostatní bláznovství, ale pro povolání, jak pro Židy, tak pro Řeky, je Kristus Boží moc a Boží moudrost*“. Bude nám to jen k užítku, když bezvýhradným spoléháním na dokonalou oběť Pána Ježíše Krista budeme vyvolávat „skandál“. Modlím se však, abych „skandál“ nevyvolával svou starou náturou, jak nás varuje Písmo v Mt 13,41-42: „*Syn člověka pošle své anděly, ti*

vyberou z jeho království každé pohoršení (σκάνδαλον) a každého, kdo se dopouští nepravosti, a hodí je do ohnivě pece; tam bude pláč a skřípění zubů“.

Všechny lidi, včetně jinak smýšlejších, ať už zahrnutých, nebo nezahrnutých Chartou oecumenicou, máme milovat a ctít. Římsko-katolická církev nám může být vzorem v zápase za ochranu života, v podpoře zdravé rodiny a v mnoha dalších oblastech. Muslimové nám mohou být vzorem horlivosti v modlitbách i v odolnosti vůči úpadkovým jevům západní kultury a morálky, avšak cestu spasení hledjme v Písmu svatém a buďme věrni odkazu reformace: Solus Christus – jediné Kristus!

Stanislav Piętak

Martin Luther o jednotě

„...*aby byli jedno jako my.*“ (J 17, 11c)

K jednotě křesťanů, kterou Kristus označuje těmito slovy, není možno dospět jinak, jen když nás Otec zachová ve svém jménu, tj. když zůstáváme v Jeho slovu, které jsme přijali od Krista. Jen slovo nás drží pohromadě, abychom zůstali spolu pod jednou Hlavou a jen na Kristu viseli vírou a nehledali nic jiného, jen Krista Pána! (...) Jsme vtělení do Krista, takže všechno, co je Jeho, je i naše. Co se stane nám, to i On musí pocítit, aby nám nemohli uškodit ani ďábel ani svět ani žádné neštěstí. Není na světě moci, která by něco dokázala proti této jednotě s Kristem. Právě proto nás ďábel obchází, aby roztrhnul tento svazek a odtrhnul nás od Božího slova. Kde se mu to podaří, tam zvítězil. Bez slova není jed-

noty, jen samé napětí, sekty a roty, které se svými učeními stavějí jedna proti druhé, aby svatost hledaly v lidských skutcích!

Co pro mne znamená být evangelíkem

Jednou na modlitební skupince se mi poprvé dostal od br. Mirka T. do rukou časopis křesťanského společenství.

Byl jsem potěšen jeho obsahem. Zaujalo mne i to, že se v něm mohli vyjádřit věřící k otázce, co pro ně znamená být evangelíkem. Když jsem byl v říjnu místo br. Mirka na setkání rady KS-SCh, tak tam br. Milan P. mimo jiné vyzýval přítomné, aby psali články do toho časopisu. Tam jsem také pojal touhu vyjádřit se, co pro mne znamená být evangelíkem.

Na tuto otázku nelze odpovědět jednou, nebo dvěma větami. Vždyť tady byla řešena otázka tmy a světla – smrti a života.

Být evangelíkem pro mne znamená:

1. být takovým Božím mužem, jakými byli ve Starém zákoně: Noe, Mojžíš, Abraham či Josef, syn Jákobův,
2. být takovým Božím mužem a následovníkem Pána Ježíše Krista, jakými byli na počátku církve: Pavel, Petr, Jan, či Timoteus.

Jména těchto Božích mužů jsou zapísána v Bibli, mimo jiné i pro mé povzbuzení.

Být evangelíkem podle těchto biblických vzorů, pro mne znamená stát pevně na Božím slově, brat ho vážně, nepochybovat, ale plně mu důvěro-

vat a opírat se o jeho zaslíbení nám v něm daná.

Žijeme u konce dějin lidstva. Příchod Pána Ježíše Krista je blízko. Křesťanství se stává sekulárním. Svět ve všech oblastech života usiluje o globalizaci. Duch doby v oblasti náboženské vyžaduje i od křesťanů vést dialog se všemi náboženstvími světa a v rámci tolerance a kompromisů hledat společnou pravdu o Bohu, přijatelnou pro všechny. Blíží se doba, kdy lidé nenesou zdravé učení.

Být evangelíkem v této době pro mne znamená:

3. uvědomit si, že zde byla doba temna. Byla tady reformace. Církve se však odmítla reformovat. Proto proti nebiblickému učení v církvi se postavili věřící. A těm se začalo říkat „protestanti – evangelíci“. A tito se od této církve oddělili a opustili jí. Dnes vidíme i slyšíme, že pojem víra, společenství věřících se tlačí do pozadí. A toto se nahrazuje pojmy: svatý, společenství svatých. Obřady opět začínají znamenat víc než spásitelná víra. A Pán Ježíš Kristus klade otázku. Když přijde podruhé na tuto zem, zda tady nalezne víru. Milí čtenáři tzn. že v té době tu bude plno „svatých“, ale Ježíš Kristus v jejich srdcích víru nalezne a to proto, že v těchto srdcích „svatých“ nebude místo pro Krista. Být evangelíkem pro mne znamená nevrátit se tam, odkud odešli moji předkové-protestanti-evangelíci pro víru v Boží slovo.
4. být evangelíkem pro mne znamená, že Bible je pro můj život je-

dinou normou. Jedinou autoritou, autoritou Boží. Bible je Boží slovo a to slovo je Kristus. Být evangelíkem pro mne znamená vždy, všude a za všech okolností postavit se na obhajobu pravdy Boží. Kristus je ta jediná pravda. A při tom být připraven na nepochopení, protivenství, utrpení a bude-li třeba i na smrt. Tak žili a tak se i zachovali opravdoví Boží muži v celých dějinách.

Být evangelíkem v tomto zkaženém světě znamená žít tak, abych s pomocí Ducha svatého obstál v každé chvíli a za všech okolností na té cestě do Božího odpočínutí.

Mé jméno již nebude zapsáno v Bibli. Být evangelíkem pro mne znamená žít tak, aby jednou, tam na věčnosti, až budou otevřeny knihy, bylo v té: „KNIZE ŽIVOTA“ zapsáno:

*Jiří Folwarczny,
starší sboru z Gutů.*

Naše identita – co znamená být slezským evangelíkem a.v.

Hlavním tématem letošního synodu byla otázka naší identity – co znamená být evangelíkem a.v. Svůj příspěvek k této problematice jsem pojal spíše jako mé osobní svědectví než nějakou teologickou rozpravu, ke které se ani necítím být povolán.

Mají denominace dnes ještě význam?

Různé jevy v dnešní společnosti bývají označovány předponou „post“. V oblasti křesťanství a církevního života

se někdy mluví o době postdenominanční. Toto označení má vyjádřit skutečnost, že v dnešní době již nemá smysl se zabývat denominacemi, protože jejich doba pominula. Vyjádření mnohých mladých lidí z naší církve se zdají tomu nasvědčovat. Má tedy ještě vůbec význam hledat nějakou identitu, snažit se vymezovat, co znamená být slezským evangelíkem a.v.?

Kdybyste mi položili stejnou otázku před více než 10 lety, měl bych také určité pochybnosti. Sám bych se zařadil spíše mezi konzervativního evangelikálního křesťana, možná bych dodal přívlastek ne-charismatický. Ale proč být slezským evangelíkem a.v.? Z důvodu křtu dětí a konfirmace? Z důvodu chápání Večeře Páně? Z důvodu určitého řádu při bohoslužbách? To všechno pro mne nebylo dostatečně určující ani vymezující. Budu-li upřímný, v některých aspektech to možná bylo dokonce i matoucí.

Máme svobodnou vůli?

Začnu ze zcela jiného konce. Kdybyste mi před více než deseti lety položili otázku, zda má člověk svobodnou vůli, aby se mohl rozhodnout, zda přijme či odmítne evangelium, určitě bych odpověděl, že ano. Vždyť to slyšíme tak často při různých evangelizacích: Člověk se musí pouze rozhodnout – pro Krista, přijmout spasení apod. A rozhodnutí určitě předpokládá svobodnou vůli. Kdyby mi tedy někdo tvrdil, že člověk nemá svobodnou vůli k rozhodnutí v otázce svého spasení, pak bych ho pokládal za bludaře, za někoho, kdo nerozumí základním otázkám křesťanství.

Byl jsem vychován jako evangelík, člen Slezské evangelické církve a.v. Z kazatelny oldřichovického sboru jsem slyšel citace Lutherových výroků

k některým věroučným otázkám, slyšel jsem o některých epizodách z Luthe-rova života, ale do svých 38 let jsem ne-věděl o jednom stěžejním díle, které napsal Martin Luther, totiž rozpravu „O ztročené vůli“. Nešlo o dílo ledajaké, protože tato kniha byla odpovědí na vyz-vání jednoho z největších křesťan-ských myslitelů v tehdejší Evropě, Erazma Roterdamského, který se sám hlásil k reformního křídla tehdejší kato-lické církve avšak byl současně křesťanským humanistou, jemuž šlo především o nápravu zkažených mravů v tehdejší církvi pokojným způsobem.

Má cesta k poznání

Krátce vám nyní popíšu mou cestu, která mě přivedla k této knize. Určující v tom byla moje životní zkušenost s vá-žným onemocněním, které přišlo zcela bez varování a předchozích příznaků. Tehdy jsem byl na několik měsíců vyřa-zen z pracovního procesu a měl spoustu času, abych si některé věci ve svém životě promyslel. Především zde byla touha po mém uzdravení, ale vzhledem k charakteru mého onemoc-nění, které – i když se momentálně ne-projevuje – představuje trvalé nebezpečí nového zvrhnutí v některé z mých buněk do konce mého života, jsem musel zásadně změnit životní filo-zofii. Nikdy jsem nepochyboval o Boží všemohoucnosti, síle a moci, ale jak jsem později zjistil, byl mi tak trochu cizí pojem Boží suverenity, svrchovanosti. Na základě zkušenosti se svou nemocí – a jako lékař jsem to chápal až příliš dobře – jsem si uvědomil, že pod kontrolou nemám vůbec nic a můj osud je zcela závislý na někom jiném – na Bohu, na jeho dobrotě a laskavosti, na Boží nezasloužené přízni, tedy milosti. Boží suverenita se v praxi projevuje

tak, že co se týče našeho osudu (toho pozemského), nemáme pod kontrolou vůbec nic. Co z toho plyne? Znamená to snad, že tedy nebudeme nic dělat pro své zdraví, nebudeme se léčit, nebudeme chodit do práce, nebudeme se starat o rodinu apod. Vůbec ne, naopak nás to může vést ke střídmosti a aktivi-tám, které jsou prospěšné pro naše bližní a okolí.

Teprve postupně jsem si uvědomil, že úplně stejně je to s otázkou našeho spasení. Bůh je suverénní i v otázce spasení. Ap. Pavel píše v listu Římanům 9:15-16: „Smiluji se, nad kým se smiluji, a slituji se, nad kým se slituji. Nezáleží tedy na tom, kdo chce, ani na tom, kdo se namáhá, ale na Bohu, který se smilovává.“ Pochopil jsem, že Bůh nejedná jinak v běžném životě (kde nemáme pod kontrolou nic, ač si myslíme, že máme) a jinak v otázkách spasení (kde si mnoho lidí myslí, že budou spa-seni díky svému rozhodnutí a krokům víry). V obou oblastech Bůh jedná stejně svrchovaně.

Zásadní otázka reformace

A tady jsem narazil na onu zmiňova-nou debatu mezi reformátorem M. Lu-therem a Erazmem Roterdamským ve věci svobody lidské vůle. Hned na za-čátku bych chtěl říct, že Luther považoval tuto otázku za zcela zásadní. Na rozdíl od Erazma, který svůj pohled na otázku svobody lidské vůle pojal jako spíše poklidnou akademickou diskuzi, pro Luthera představovala naprosté a nezpochybnitelné jádro křesťanské víry, to nejvyšší, o co v křesťanství a také ve sporu s římskou církví jde. V úvodu své odpovědi Erazmovi Luther píše: „A proto ti říkám a žádám tě, abys sis to opravdu dobře uvědomil, že mě jde v tomto sporu o věc vážnou, nutnou

a věčnou, o věc tak zásadní a nesmírnou, že je třeba ji zastávat a hájit třeba i za cenu smrti, i kdyby se kvůli tomu měl celý svět nejenom střetnout ve strašném boji, ale dokonce být uveden v chaos a naprosto zničen.“ Lutherův spis „O ztročené vůli“ je považován za jeden z nejvášnivějších a sám Luther jej považoval i na sklonku svého života za jeden z nejpodstatnějších. V roce 1537 píše v jednom listu, že jako své pravé dílo neuznává nic než „O ztročené vůli“ a „Katechismus.

Spolupracuje člověk s Bohem na svém spasení?

Byla-li pro Luthera tato otázka takto závažná a podstatná, pak je na čase, abychom se my, slezští evangelíci a.v. také vážně touto otázkou zabývali. Pokusím se nyní ve velice stručné podobě nastínit podstatu oné diskuze, ač v tomto omezeném prostoru, který máme k dispozici, je velmi nesnadné vybrat to podstatné a podat věci pokud možno srozumitelně.

Otázku svobody či nesvobody lidské vůle ve věci spasení se dá zjednodušeně převést do otázky, jak dalece je lidská přirozenost zkažena a zasažena hříchem. Je člověk následkem pádu duchovně naprosto bezmocný a zkažený tak, že v něm nezůstalo nic duchovně dobrého, použitelného před Bohem? Anebo přece jen člověk není zkažen duchovně úplně a přes hříšný pád v něm zůstala zachována malá oblast (tzv. svoboda vůle či rozhodnutí), která umožňuje, že při spolupráci s Boží milostí, může člověk dosáhnout spasení. Ještě jinak: Je člověk přes svůj pád schopen – byť zcela minimálně – s Boží milostí spolupracovat na spasení? Anebo je člověk ve svém spasení závislý pouze na Boží milosti, protože svou vůlí nemůže ke spasení nijak přispět ani spolupracovat?

Erazmovy argumenty pro svobodnou vůli

Erazmus Roterdamský ve svém díle „O svobodné vůli“ odpovídá na otázku spolupráce lidské vůle ve věci spasení kladně. „I když totiž svobodná vůle utrpěla hříchem újmu, přesto zcela nevyhasla; a jím byla ochromena, takže než se nám dostane milosti, tíhneme spíš ke zlu než k dobru, přesto zcela nezanikla...“ Erazmus kromě biblických argumentů používá také argumenty pragmatické: Když lidé uslyší o tom, že nemají svobodnou vůli, kdo bude chtít žít zbožně a kdo bude chtít věřit? Hlásání popření svobody lidské vůle by mělo podle Erazma velmi neblahé následky pro lidskou morálku. Někteří by z toho mohli vyvozovat marnost veškerého snažení v oblasti dobrých skutků a etického snažení, což je pro humanisticky zaměřeného Erazma nepřipustné.

*Erazmus R.:
O svobodné vůli*

Erazmus ve věci svobody lidské vůle zastává umírněný názor. Z jedné strany uznává, že lidská vůle je hříchem značně ochromená, avšak nepopírá zcela její existenci. Z druhé strany se však snaží nezmenšovat význam Boží milosti pro spasení člověka. Erazmus přičítá ve spasení člověka téměř vše Boží milosti, spolupůsobení lidské vůle v procesu spasení však nevyklučuje. Tímto postojem současně odmítá názory bludaře Pelagia, který tvrdil, že poté, co je lidská vůle skrze Boží milost osvobozena a uzdravena, může člověk již pomocí svobodné vůle dojít věčné spásy.

Lutherovo odmítnutí svobodné vůle

Lutherova reakce na Erazmovy názory je prudce odmítavá. Ve své knize „O ztročené vůli“ Luther rozhodně upírá lidské vůli jakoukoli svobodu, pokud jde o spasení člověka. Podle něj naopak vše působí Bůh, který jediný má svobodnou vůli a může konat, co se mu líbí. Tento postoj se může jevit na první pohled jako tvrdošíjná reakce na přehnané zdůrazňování skutků a zásluh a na kupčení s odpustky v tehdejší katolické církvi. Když se však pozorně začteme do Lutherovy argumentace pomocí biblických pasáží, zvláště pak z Pavlových listů a Janova evangelia, vidíme, že jeho popření vychází především z pečlivého výkladu Písma oprostěného od nánosu různých tradičních pohledů.

M. Luther:
O ztročené vůli

Luther vidí mezi svobodnou vůlí člověka a Boží milostí vztah nepřímé úměry. Co se přizná jedné, musí se odebrat druhé. V této souvislosti Luther odvážně vyvíjí Boží dílo a Boží milost

při spasení člověka na maximum, dílo člověka a účast lidské vůle naopak zcela anuluje. Svě přesvědčení o naprosté nicotnosti lidské vůle a stoprocentní potřebě Boží milosti ve vztahu ke spasení Luther odvozuje nejen z přesvědčení o naprosté zkaženosti a bezmocnosti lidské přirozenosti a vůle v důsledku pádu do hříchu, ale také ze skutečnosti Božího předvedění a předurčení. „Bůh nic neví předem nahodile“, píše Luther, „nýbrž všechno předem vidí a určuje a činí svou neproměnnou, neomylnou a věčnou vůlí. Tím je svo-

bodná vůle jako tvrdou ranou sražena k zemi a zcela rozdrčena...“ Boží svrchovanost je dle Luthera největší útěchou člověka a základem všeho spolehnutí se na Boha, protože právě On má vše za všech okolností pod kontrolou. „Jedinou a nejvyšší útěchou křesťanů ve všech protivenstvích je vědomí, že Bůh nelže, ale že všechno činí neproměnně, že jeho vůli není možné odporovat, změnit ji či se jí stavět do cesty.“

Luther nevidí člověka jako svobodného, nýbrž jako otroka. Píše: „A tak zaujímá lidská vůle postavení uprostřed jako osel; když ji osedlá Bůh pak chce kráčet tam, kam chce Bůh... Když ji osedlá satan, pak chce kráčet tam, kam chce satan. Nemůže se sama rozhodnout, ke kterému z těchto jezdců poběží nebo kterého bude hledat, ale naopak sami jezdci zápolí o to, kdo se jí zmocní a bude ji vlastnit.“

Z ďáblova otroctví může být lidská vůle vytržena pouze aktem Boží milosti. Spasení přichází zvenčí od Boha přes Pána Ježíše Krista. Spasení není tedy volbou člověka, ale volbou Boží. Stejně to vyznává i v Katechizmu, když píše: „Věřím ze svého vlastního rozumu či síly nemohu v Ježíše Krista, svého Pána, věřit a k němu přijít; nýbrž že mě evangeliem povolal Duch svatý...“

Zákon a evangelium

V kritice Erazmova pojednání Luther dále ukazuje na nutnost rozlišování mezi zákonem a evangeliem. Ukazuje na to, že věty v rozkazujícím způsobu jako: „Obráťte se...“ „Miluj Pána Boha svého...“ zdaleka neříkají nic o schopnostech nespasěného člověka tyto příkazy naplnit. Erazmus totiž tvrdí, že tyto příkazy by byly vyřčeny nadarmo, kdyby člověk neměl sílu je naplnit. Jinými slovy, když Bůh ve svém slovu dává pří-

kazy, pak je také předpoklad, že je člověk může splnit. Luther to vidí zcela jinak. Tyto příkazy nic neříkají o schopnosti člověka. Určují sice Boží vůli, tedy to, co by člověk měl konat, avšak neříkají o lidských schopnostech tyto příkazy naplnit. Podle Luthera tyto příkazy – tedy „zákon“, má za úkol ukázat člověku jeho neschopnost. Mají za cíl ukázat hřích a potřebu Spasitele. Jestliže shrnutím zákona jsou slova „Obraťte se ke mně“ pak shrnutím evangelia, Boží milosti jsou slova: „Já se obrátím k Vám“. Zákon je o tom, co má člověk činit pro Boha, a evangelium pak to, co Bůh vykonal pro člověka.

Na Erazmovu argumentaci, že v člověku zůstalo přes pád něco dobrého, malý zbytek svobodné vůle, která může při spasení spolupracovat, Luther reaguje tak, že Erazma vede ke kříži na Golgátě a ptá se ho, zda Kristus skrze svou smrt a utrpení spasil pouze to, co bylo v člověku špatné. A to co je v člověku údajně dobré a ušlechtilé již nepotřebuje spásu? Přiznání člověku svobodnou vůli a svobodu při rozhodování ve věci spasení znamená pro Luthera zbožštění člověka a je pro něj totožné s vírou, která je bez Krista.

Lutherovo vyznání – spasení pouhou milostí

Svoje osobní vyznání o spasení pouhou milostí Luther nejvýrazněji formuluje na závěrečných stránkách, kde plně maximalizuje Boží milost a zcela anulují lidskou vůli. Píše: „Já sám za sebe rozhodně mohu vyznat, že i kdyby to bylo možné, nechtěl bych mít svobodnou vůli, ani bych nechtěl, aby bylo v mých rukou ponecháno cokoli, čím bych mohl sám usilovat o spásu. I kdybych totiž nemusel čelit žádným nebezpečím a protivenstvím, i kdyby nebyli žádní démoni... přece by moje svědomí

nebylo nikdy uklidněno a nikdy by nemělo jistotu, kolik toho mám udělat, abych Bohu učinil zadost. Ale nyní, když Bůh mou spásu vyňal z možností mé svobodné vůle, vzal ji do svých vlastních rukou a slíbil, že mě spasí nikoli na základě mých skutků či mého života, ale ze své vlastní milosti a milosrdenství, nyní jsem ubezpečen a mohu si být jistý, protože on je věrný a nelže, on je tak mocný, že ho žádní démoni a žádné protivenství nebudou moci zlomit a mě mu vyrvat...“

Musím říct, že Lutherova kniha „O zotročené vůli“ byla pro mne velkým objevem a že po jejím přečtení se přede mnou vynořilo zcela nové pochopení toho, co znamená být spasen pouhou milostí. O tom, že jsme spaseni milostí snad nepochybuje nikdo v tomto shromáždění, ale rozumíme skutečně tomu, co znamená být spasen milostí, jak tomu rozuměl Martin Luther a také i další reformátoři?

Kdo je hrdinou – člověk nebo Bůh?

Shrneme-li oba pohledy na spasení člověka – tedy pohled Erazmův a pohled Lutherův – budeme mít dva diametrálně odlišné systémy, které se liší v obrazu Boha a člověka a také jejich vztahu a v otázce spasení člověka. V tom prvním je hlásána svobodná lidská vůle a lidské schopnosti spolupracovat při spasení, v tom druhém je lidská schopnost jakkoliv přispět ke svému spasení zcela zpochybněna a popřena. V tom prvním modelu je ve středu zájmu člověk, jeho potřeby a hledání způsobu, jak vůli člověka oslovit, jak jej přesvědčit, aby se správně rozhodl. V tom druhém modelu nezbývá než se spoléhat pouze na Boží milost. V tom prvním systému půjde o vynalezení stále nových a nových metod a pro-

středků (včetně moderních metod marketingu a managementu, psychologie aj. poznatků), jak zapůsobit na vůli člověka, v tom druhém nezbývá, než prosit pokorně Boha, aby se smiloval nad hříšníkem a hlásat Boží slovo obsahující zákon, který přesvědčuje o hříchu, a evangelium, které člověka přivádí ke Spasiteli a osvobozuje. V tom prvním modelu bude Boží slovo používáno primárně jako nástroj, jak člověka polepšit, protože se předpokládá, že člověk je schopen Boží příkazy naplnit. Tento model se bude jevit jako eticky vyšší, pozdvihující mravy člověka. V tom druhém budou Boží příkazy používány v první fázi jako nástroj, který má člověka přesvědčit o jeho neschopnosti splnit Boží zákon a tedy mu ukázat na potřebu evangelia a Spasitele. V tom prvním bude hrdinou člověk, lidé – dokonce i někteří zbožní lidé, které obdivujeme, dáváme ostatním za příklady. V tom druhém bude hrdinou pouze Bůh a Spasitel, Pán Ježíš Kristus, který jako jediný naplnil zákon a tudíž může být zárukou, že bude Bohem akceptován.

V posledních letech se snažím bedlivě poslouchat kázání, přednášky a evangelizace a vždy si kladu otázku, kdo je hrdinou těchto kázání, přednášek a sdělení: člověk, nebo Bůh; lidská svobodná vůle, nebo Boží milost; zákon, nebo evangelium; lidské schopnosti, nebo Boží vyvolení. Musím se přiznat, že těch prvních slyším mnoho, těch druhých poskromnu. Žijeme v těžké době, kdy je člověk oslavován, nikdo nechce slyšet o svých neschopnostech, lidé nemají žádné povědomí viny a tak dále. Ale nevím, vůbec si nejsem jist, zda doba, ve které žil Luther, byla lehčí?

Kde hledat identitu?

Na závěr svého příspěvku bych chtěl citovat jeden z výroků, který napsal 18letý chlapec v odpovědi na otázku, co pro něj znamená být evangelíkem: „Nejsem katolík. Víím, že mé spasení závisí zcela na mě a mém vztahu s Bohem. Celkově nic, je to něco, jako že jsem občan ČR.“ Není toto tvrzení pravým opakem toho, co tvrdil o spasení Luther, že totiž spasení člověka nezávisí vůbec na něm, ale pouze na Boží milosti? Je pro mne otázkou, odkud tento mladý muž má takový názor. Kde slyšel takovou odpověď – z kazatelny, na biblické hodině či na mládeži?

Snažíme se hledat svou identitu a odpovědět si na otázku, co znamená být slezským evangelíkem a.v. V dnešní postdenominační době to nemohou být nějaké podružné věci, protože nikoho nezajímají, ale věci dostatečně podstatné a robustní, mohutné. Myslím, že otázka, jak člověk může dosáhnout spasení, je dostatečně mohutná a podstatná, aby byla určujícím faktorem identity evangelické církve – i té slezské a.v.

Nechtěl bych, aby můj příspěvek vyzněl pouze kriticky. Spíše bych si přál, aby byl impulzem k určité sebereflexi vývoje v naší církvi. Současná doba – jsem o tom přesvědčen – vyžaduje určitou korekci názorů, které jsme možná převzali a byly zažité. Vyžaduje nové zamýšlení nad tím, co je evangelium a v čem spočívá skutečné jádro křesťanství. Mám za to, že mnohé evangelikální církve by již dávno neměly tento svůj přívlastek nosit, protože ztratily zcela svou protestantskou identitu. Názorově se posunuly daleko za Erazmovo chápání vztahu člověka a Boha a v odpovědi na otázku, jak může člověk dosáhnout spasení. I Erazmus by žasl nad tímto vývojem.

Chtěl bych nás všechny dnes vyzvat k odvážným krokům, které tato doba potřebuje. Chtěl bych Vás poprosit, abychom znovu promysleli základní prvky reformačního učení o skutečném stavu padlého člověka před Bohem, o spasení člověka pouhou milostí, o vztahu zákona a evangelia, o vyvolení a jiné. V této krátké úvaze jistě nejsem schopen dát návod – a možná to překračuje i mé schopnosti a kompetence – jak tyto nesmírně důležité pravdy přiblížit současné generaci. Jak ukazují však některé výroky našich mladých, je to nutnost. Povzbuzením pro nás snad může být skutečnost, že v úpadku dnešní doby na mnoha místech ve světě stoupá zájem o reformační myšlenky a literaturu. Je to pro nás tedy jak velké vyzvání, tak ale i určitá šance, kterou bychom neměli propást. Přijetí takových výzev může vést k mnohým problémům či dokonce názorovým střetům, ale rozhodně nepovede ke ztrátě identity evangelické církve a.v. A to je mé přání všem pastorům, členům Synodu a dalším pracovníkům v naší církvi.

Štěpán Ruckí

tento příspěvek byl přednesen na Synodu Slezské církve evangelické a.v. dne 12.11.2010, redakčně kráceno

Zkouška víry

První opravdu velkou zkouškou víry v mém životě bylo narození naší Andulky. Byla jsem těhotná, paráda! Bylo mi tak dobře, že bych snad mohla být těhotná pořád. Přiblížil se devátý měsíc a hrozně jsme se na miminko těšili. Ve

čtvrtek 3. 4. 2008 jsem šla do poradny a tam mi pan doktor naměřil vysoký krevní tlak. Dostala jsem léky a mohla jsem odejít domů pod podmínkou, že když se tlak zvýší, musím okamžitě do nemocnice, jinak by miminku hrozilo udušení. Tak tohle mě fakt vyděsilo. Doma jsem si lehla a odpočívala a odpoledne jsem naměřila tlak 190/135. Až jsem se roztrásla hrůzou. Manžel byl v práci a tak mě do nemocnice vezl táťnek. Celou cestu jsem volala k Bohu: „Jen ať to maličká přežije! Pane pomoz! Zachraň ji! Bez tebe to nezvládnou!“ Když jsme vkročili do nemocnice, moje srdce se uklidnilo a v mé mysli zavládl pokoj. „Pane, teď je to na Tobě. Jsem tady, buď vůle Tvá.“ A byla jsem klidná i tehdy, když si ze mně lékař a sestřičky utahovali, čímže jsem si to ten tlak měřila. Ale když si tlak pětkrát přeměřili, pak už ani jim nebylo do smíchu a začali mě připravovat na sál takovým fofrem, že jsem taktak stihla zavolat manželovi, že asi rodím, ať rychle přijede. Stihl to a ten večer se narodila císařským řezem naše milovaná Andulka, skoro měsíc před plánovaným termínem. Jako ze snu si vzpomínám, když mi ji hned po porodu asi na půl minutky ukázali. Tak nádhernou hlavinku jsem ještě neviděla. Byla tak strašně krásná a strašně maličká (2,39 kg), ale úplně zdravá a celá.

Pak mě uložili, abych se vyspala. Ráno přišla sestřička a já jsem se jí ptala, kdy uvidím dcerku. Říkala, že se jen osprchují a hned mi ji donesou. Snad jsem se i sprchovala, ale to už si nepamatuji. Vzbudila jsem se až večer na JIPce, celá oteklá, trčely ze mně samé hadičky a v hlavě jsem měla jak vymetené. Byl u mně manžel, rodiče a sestra, celí vyděšení, vůbec jsem nechápala, co se stalo. Říkali, že jsem do-

stala křeče z vysokého tlaku (205/150), říká se tomu eklampsie. Ptala jsem se na Andulku a ukázali mi její fotku a dál si to už zase nepamatuji, protože přišel další záchvat. Ale Bůh je tak dobrý, že mě zachoval naživu. Čtyři dny jsem jen ležela a nebála jsem se smrti, jen o Andulku a rodinu jsem měla starost. V mysli mi vyvstávaly nejrůznější verše z Písma a písničky a to mě hodně povzbuzovalo. Taky mi chodila spousta povzbudivých SMSek od přátel, někteří mě navštívili a modlili se za mně. Byl se mnou manžel a rodina. Za to jsem byla a jsem tak vděčná, jim i Bohu.

Nejhorsí bylo odloučení od mého děťátka, to se ani nedá popsat. Vždyť jsem ji viděla jenom jednou a na takovou chvíličku! Ale pomalu jsem se uzdravovala, pátý den už mě na chvíli zavezli za Andulkou a po týdnu jsme už byly spolu na pokoji a po dalším týdnu si nás novopečený tatínek odvezl domů.

Jsem Pánu Bohu nesmírně vděčná za ty dny. Nevyměnila bych je. Byly pro mě nesmírným požehnáním, utvrdily mou víru a prohloubily vděčnost a lásku k Hospodinu. Vždyť jsem prožila zázraky! A ne jeden, ale celou řadu. Později jsem se dočetla, že ony křečovitě záchvaty se většinou objeví ještě když je miminko v bříšku a znamená to, že miminko zemře a maminka často taky. A to se nestalo! Díky Bohu! Andulka byla úplně zdravá! A nezemřela jsem ani já. I když jsem po těch záchvatech měla oteklé všechny orgány včetně mozku a srdce, uzdravila jsem se úplně a za tři čtvrtě roku nato jsem vysadila i všechny léky. Jsem prostě zdravá! Hospodinu patří chvála a čest a jeho Synu, našemu Pánu, Ježíši Kristu!

Renata Rusnioková

Okultismus – neviditelná pouta nepřítele

Co je okultismus?

Slovo okultismus je odvozeno od latinského slova *occultus* – což znamená tajemný. Okultismus je úsilí člověka poznávat tajemné síly v přírodě, ve vesmíru a navazovat s nimi kontakt. Okultismus se projevuje v uctívání model – bůžků, v magii, ve věštění, čarodějnictví, kouzelnictví, ve spiritizmu, v astrologii apod.

Z pohledu Písma svatého je veškerý okultismus produktem satanova působení. Satan ví, že člověk je ve své podstatě náboženskou bytostí a touží po Bohu. Satan nechce, aby lidé žili s Bohem. Proto nabízí lidem různé náhražky – tedy tajemné duchovní síly, aby uspokojil jejich touhu po duchovním životě. Namlouvá lidem, že v přírodě je mnoho dobrých tajemných sil a lidé mohou s nimi navazovat kontakty. Inspiruje lidi, aby navazovali kontakty s těmito silami, a aby tyto síly uctívali. Lidé si neuvědomují, že všechny tyto „tajemné síly“ jsou vlastně démonické síly.

Začátek okultizmu a jeho šíření

Okultismus začal v ráji. Začal ve chvíli, kdy satan vstoupil do těla zvířete – do těla hada. Had sloužil satanovi jako medium, skrze které promluvil k Evě. Za to, že se had stal nástrojem satanovým, byl pak Bohem potrestán.

Jelikož Bůh je neviditelný, svádí satan lidi k tomu, aby uctívali vždy něco viditelného: člověka, zvířata, kosmická tělesa, předměty, anebo figurky, které si udělali vlastníma rukama. Tak se člověk naučil klanět modlám a uctívat

modly. Tak tomu bylo už před potopou. I po potopě lidé opět opustili živého Boha a znovu si začali dělat bůžky. Bůh si však vyhlédl rodinu, která ještě věřila v něho, byla to rodina Abrahamova. Jediná rodina, která ještě znala a uctívala živého neviditelného Boha. Avšak i v této rodině byli členové, kteří už uctívali modly, jak to vidíme u Lámana.

Pán Bůh však nesnáší u svého lidu modly a žádné okultní předměty. Po několika týdnech se blížil Jákob se svoji rodinou do zaslíbené země a Bůh mu řekl: Zbavte se cizích bohů, které máte mezi sebou... Odevzdali tedy Jákobovi všechny cizí bůžky, které u sebe měli, i všechny náušnice a Jákob je zakopal pod posvátným stromem. (Gn 35,1-4)

Okultizmus byl také v Egyptě, kam se později Jákobova rodina nastěhovala. Faraó byl obklopen kouzelníky, kteří měli na krále veliký vliv. Egyptští kouzelníci měli vysoké postavení na dvoře faraóna a jejich kouzla měla moc. (Ex 7,11-12.22; 8,3)

Bible tedy ukazuje zcela jasně, že čarodějníci, věštcí, kouzelníci mají určitou moc od satana a touto mocí mohou dělat zázraky a mnohé lidi ovlivňovat. Je to však jednoznačně moc démonická. Pán Bůh řekl důrazně, že jeho lid nesmí mít žádný okultizmus.

Boží zavržení okultizmu

Na hoře Sinaj dostal národ izraelský Boží přikázání. Ihned první přikázání je zaměřeno proti okultizmu: „Já jsem Hospodin tvůj Bůh. Nebudeš mít jiného Boha mimo mne. Nezobrazíš si Boha zpodoběním ničeho, co je nahoře na nebi, dole na zemi, nebo ve vodách pod zemí. Nebudeš se ničemu takovému klanět ani tomu sloužit.“ (Ex 20)

Toto přikázání bylo a je hrází proti pokusům zbožných lidí nějak si Boha

představit, zobrazit a pak svaté obrazy nebo předměty uctívat.

Pán Bůh zavrhnul velmi rozhodně veškerý okultizmus tehdejších pohanických národů: „Až vstoupíš do země, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh, neuč se jednat podle ohavností oněch pronárodů. Ať se u tebe nevyskytne nikdo, kdo by provedl svého syna nebo svou dceru ohněm, věštec obírající se věštbami, mrakopavec ani hadač ani čaroděj ani zaklínač ani ten, kdo se doptává duchů zemřelých, ani jasnovidce, ani ten, kdo se dotazuje mrtvých. Každý, kdo činí tyto věci, se Hospodinu hnusí. Právě pro tyto ohavnosti Hospodin, tvůj Bůh, před tebou vyhání ony pronárody. Budeš se dokonale držet Hospodina, svého Boha.“ (Dt 18,9-12).

Pán Bůh říká velmi jasně, že veškerý okultizmus se mu hnusí. Hnusí se mu proto, že to je služba démonům. Pán Bůh také velmi přísně zakázal obětování dětí modlám, a to pod trestem smrti. (Lv 20,2)

Nejvíce byl okultizmus rozšířen v Babyloně a měl rozhodující moc. Byl zde ve státních službách, král měl kolem sebe okultisty jako nejvyšší rádce. To znamená, že národ vedly a řídily démonické síly skrze vyznavače okultizmu. Král Nebukadnesar svolával pravidelně věstce, zaklínače, čaroděje a hvězdopravce jako své nejvyšší rádce. (Da 2,2; 4,4) To je děsivé. Státní moc byla plně v rukou démonických sil skrze okultisty.

Všechny národy kolem Izraele byly plné okultizmu, plné model a tedy zcela pod vládou démonických sil.

Jediný národ, který znal živého Boha a sloužil mu, byl národ izraelský. Izrael svoji vírou v jediného živého Boha a plněním Božích přikázání svítil do širokého okolí mocným světlem. Vůbec se tedy nedivíme, že satan izraelský

národ nenáviděl a nenávidí a dělal všechno proto, aby ho svedl z Boží cesty na cestu okultizmu. Proto tolik svodů, proto tolik pohanských lákadel, proto i státní teror okultizmu. Vytrvat ve světě plném okultizmu nebylo pro Izrael nikdy snadné. Přes všechny pády a přes všechnu nevěnost svedených, byli v Izraeli vždy lidé, kteří zůstali věrní živému Bohu a světlo pravdy nesli statečně tomuto světu. Knihy proroků byly zdrojem světla a pravdy v Izraeli. Díky Bohu za všechny věrné a statečné Boží proroky.

Okultizmus v současné době

Představte si, že jedete autem po silnici, zastavuje vás policie, kontroluje vám doklady, pak vám dá příkaz, abyste vystoupili z auta. Příslušníci policie pak prověřují vaše auto, nasednou do něho a odjedou. Vy zůstanete na silnici bez auta.

V poslední době jsme slyšeli ve zprávách, že v některých zemích se bandité a teroristé převlékají do uniforem policie, zastavují vozidla, dávají příkazy, že cestující musejí vystoupit z auta, pak jakoby kontrolovali vozidlo a nakonec s vozidlem odjedou. Okradení lidé zůstanou na cestě šokováni. Celý problém je v tom, že v oblečení strážců pořádku jsou zločinci a bandité k nerozpoznání. Je to jistě nejhroznější způsob páčání zločinů.

Přesně toto dělá satan. Apoštol Pavel napsal křesťanům varování: POZOR „Satan se převléká za anděla světla.“ (2 K 11,14)

Satan je největší zločinec, bandita, lupič a terorista. Ale nikdy nepřichází k lidem s nápisem na svém tričku: Já jsem lupič, vrah a terorista. Naopak, vždy přichází k lidem převlečen a dokonale zamaskován. Jednou přichází jako „anděl světla,“ jako „nositel pravdy“,

jako „šířitel kultury,“ jako „nositel míru a jednoty mezi národy,“ jindy jako „propagátor tolerance“ a „všeobecné ekumeny“ – tedy „sjednocení všech církví a náboženství.“ Satan má mnoho různých obleků a všechny vypadají velmi pokrokově a důvěryhodně. Převléká se podle toho, k jakým lidem přichází. Co je jeho záměrem? Totéž, co u banditů převlečených za policajty. Vzbudit v lidech plnou důvěru, aby mu uvěřili, aby ho poslechli, aby se mu podřídili a pak je samozřejmě zničí. Satan je nejrafinovanější bandita a terorista na světě. Nejsmutnější skutečností je to, že mu většina lidí uvěří, protože je dokonale zamaskován a jeho podvody se mu daří. Dělá na lidi dojem důvěryhodnosti.

Okultizmus pod pláštěm „vědy“

Jedním ze satanových obleků, je také plášť „vědce“. Nejen, že se sám obléká do pláště vědce, ale i své zboží nabízí ve vědeckém obalu. To, co nabízí, vypadá na první pohled jako výsledek vědeckého bádání. Svě zboží nabízí v obalech, které mají vědecké pojmenování. Lidé jsou vědeckými termíny upoutáni, přilákáni a satanovo zboží si s důvěrou kupují. Do těchto vědeckých obalů balí satan samozřejmě i největší duchovní jed - prastarý okultizmus. Okultizmus je snaha navázat kontakty s tajemnými silami přírody a vesmíru, tedy ve skutečnosti s démonickými silami.

Okultizmus dostává v posledních letech vědecké názvy. Velmi učené názvy. Když to člověk slyší, tak si myslí, že se jedná skutečně o nějakou vědeckou disciplínu. Názvy, které budu nyní připomínat, znějí vědecky a při tom jsou za nimi staré okultní pohanské praktiky. Stručně připomenu, čím je zaplavován dnešní moderní svět.

PSYCHOSKOPIE nebo **PSYCHOMETRIE** – tak zvané měření duše. Podle nějakého osobního předmětu chtějí tito „šamani“ získat zprávu o minulosti, přítomnosti a budoucnosti dané osoby. Chtějí od člověka nějaký předmět: prsten, kapesník, fotografii, dopis, nebo jiný osobní předmět. Tvrdí, že oni vedou pomocí tohoto předmětu diagnostikovat psychický stav i nemoc vlastníka předmětu. Je to možné? Ano, protože za tímto šamanem stojí démonický duch, který zná člověka, který tomuto satanskému dílu důvěřuje.

CHIROMANTIE – neboli čtení z ruky. Chiromanti zkoumají směr čar na ruce, které prý označují srdce, hlavu, život a osud. Sedm hrbolků na ruce pojmenovali podle planet. Chiromanti jsou normální věštcí, kteří věští budoucnost z ruky, samozřejmě démonickou mocí.

chiromantie

IRIMANTIE – nebo irisdiagnóza – neboli diagnostika z oční duhovky. Irimanti tvrdí, že každý orgán těla má v oku projekční příhrádku. Irisdiagnóza – diagnostika z oční duhovky je vlastně jasnovidectví, věštění, stejné jako při věštění z ruky.

Slovo **MANTIE** – chiromantie, irimantie – nebo také **MANTIKA** je slovo, které vyjadřuje snahu poznávat běh událostí v životě člověka i ve světě.

Další druhy okultizmu

Dále je používáno slovo **MAGIE**. Magie označuje úsilí měnit běh událostí v životě člověka i ve světě. Je známá **MAGIE** bílá a černá. Každá magie usiluje měnit události v životě člověka.

Magik chce svou vůlí ovládat člověka, věci i události. Provozovatele magie procházejí tvrdým cvičením vůle a navazováním kontaktů s tajemnými silami. Tvrdý trénink je často založen na józe a astrologii.

BÍLÁ MAGIE usiluje o uzdravování z nemocí, o zaříkávání před zlem a snaží se pomáhat při řešení rodinných problémů, také pomáhat k úspěchům. Zaříkávači kombinují vzývání Boha i satana. Používají při tom amulety a talismany – předměty, které jsou zasvěceny tajemným silám a pak mají vliv na člověka. Někteří lidé si myslí, že bílá magie je od Boha, že se snaží pomáhat lidem. Je to velký satanský podvod. Uzdravování tajemnými silami přináší zdánlivou tělesnou úlevu, ale zároveň duchovní spoutanost. Satan si pak dělá plný nárok na člověka, který se mu svěřuje do jeho rukou. Pak se jedná o zjevnou duchovní spoutanost duše.

ČERNÁ MAGIE - otevřeně vyznává, že chce škodit druhým lidem a konat zlo. Černí mágové jsou veřejní vyznavači satana. Mnohé čarodějnice provozují černou magii. Magie se dostala i do církve. Možná, že jste slyšeli, že v římské církvi byly v minulosti známy „černé mše“, které kněží sloužili proto, aby se některým lidem stalo neštěstí. Lidé dávali peníze na černou mši, aby kněz vyprošoval neštěstí pro ty, které oni nenáviděli.

MAGNETIZÉRSTVÍ. Je to okultismus příbuzný magii. K ovlivňování lidí využívá magnetických sil země. Magnetizérství má silný náter vědeckosti, ve skutečnosti se jedná o spiritizmus. Při používání magnetických předmětů jde o mantiku nebo jasnovidectví.

JÓGA – vycházela původně z náboženského směru tantrismu s mnoha magickými prvky. Jógistické cvičení

jóga

vede postupně k okultním schopnostem.

TRANSCENDENTÁLNÍ MEDITACE. Je to forma JÓGY, přizpůsobena západní civilizaci. Kdo se chce účastnit transcendentální meditace, musí se nejprve podrobit zasvěčující ceremonii, v níž je vyzván duch Guru a také hinduistická božstva o pomoc. Při zasvěčující ceremonii obdrží žák od svého učitele tak zvanou „mantru“. Mantry jsou magické výroky nebo čarovné formule. Mantra musí zůstat v tajnosti. Je zde spojení s magií.

HYPNÓZA. Pomocí sugesce přivádí hypnotizér hypnotizovanou osobu do jakéhosi stavu transu, v němž je manipulovatelná hypnotizérem. Při mnohých

hypnóza

okultních jevů má svou velikou úlohu sugestivní moment, podobně jako ve spiritizmu, kde se rovněž vyskytují stavy transu. Sugesce znamená ovlivňování myšlení druhého člověka.

SPIRITIZMUS. Spiritizmus se soustřeďuje na vyvolávání duchů zemřelých. Je to ve skutečnosti vyvolávání démonických duchů, protože ducha zemřelého člověka nelze vyvolat. Spiritizmus je rozšířen mezi všechny národy. Spiritizmus

pronikal i do Izraele a proniká i mezi formální křesťany.

ASTROLOGIE – hvězdopravectví – věštění z hvězd. Je to snaha poznat tajemství budoucnosti z postavení planet. Astrologie má svůj původ v Babylónu. Z astrologie pochází také zvěrokruh.

Produktem astrologie jsou horoskopy. Ve slovníku je napsáno, že horoskopy jsou předpovídáním osudu podle postavení planet. Astrologové předpovídají budoucnost svým klientům, když znají datum, hodinu a místo jejich narození.

astrologie

PSYCHOTRONIKA – je rovněž okultismus pod pláštěm vědy. Jedná se o kontakt s různými duchovními silami, které působí v člověku a na člověka, o měření jejich pozitivního a negativního vlivu. Ve skutečnosti jde o okultní duchovní síly. Propagátoři samozřejmě tvrdí, že psychotronika stojí ve službách zdraví člověka.

To je jen několik ukázek ze satanovy nabídky v současné době. Proč to všechno připomínáme? Satanovy nabídky vypadají velmi lákavě, poutavě a velmi tajemně. Tajemno vždy lákalo mnohé lidi. Jaký je však výsledek okultizmu? Děsivý. Satan ovládne svým duchem člověka, dělá si na něho plné právo, ba dělá si právo i na jeho potomky. Má jeden cíl: Strhnout člověka se sebou do ohnivého jezera!

Ve Zjevení čteme: „Zbabělci, nevěrní, nečistí, vrahové, cizoložníci, zaklínači, modláři a všichni lháři najdou svůj úděl v jezeře, kde hoří oheň a síra.“ (Zj 21,8)

Jedině Pán Ježíš vysvobozuje z pout

Spasitel Ježíš Kristus se osobně setkal na poušti se satanem a porazil ho mocí Božího slova. Jako zbraň používal Boží slova napsána v Písmu svatém.

Ježíš charakterizuje satana takto: „Dábel byl vrah od počátku a nestal v pravdě, poněvadž v něm pravdy není. Když mluví, nemůže jinak než lhát, protože je lhář a otec lží.“ (J 8,44-45) Pán Ježíš oznámil izraelskému lidu velmi důležitou skutečnost: „Jestliže však vyháním démony Duchem Božím, pak už vás zastihlo Boží království.“ (Mt 12,28) Proto Jan apoštol v 1. listě 3,8 napsal velmi důležitá slova: „Proto se zjevil Syn Boží, aby zmařil činy ďáblův.“

Z mnohých vítězných Ježíšových činů připomenu jen tyto tři:

- Matouš zaznamenal, že k Pánu Ježíši přiváděli mnohé lidi posedlé démonickými duchy: „Když nastal večer, přinesli k němu mnoho posedlých. I vyhnal duchy svým slovem.“ (Mt 8,16)

- Marek zaznamenal pozoruhodnou událost: V synagoze v Kafarnaum byl člověk posedlý nečistým duchem. Ten vykřikl: „Co je ti do nás, Ježíši Nazaretský? Přišel jsi nás zahubit? Víím, kdo jsi. Jsi svatý Boží. Ježíš mu pohrozil: Umlkni a vyjdi z něho! Nečistý duch jím zalomcoval a s velkým křikem z něho vyšel.“ Všichni užasli! (Mk 1,23-26)

- U Lukáše 8,26 – 39 čteme o muži z gerasenské krajiny, který bydlel v hrobech, chodil nahý a nikdo ho nemohl ani řetězy spoutat. Když se ho Pán Ježíš zeptal, jak se jmenuje, odpověděl Legie, protože v něm přebývala celá legie démonů. Nešťastný člověk. Pán Ježíš ho zachránil a poslal domů. Když odešel od Ježíše, „zvěstoval po celém městě jak veliké věci mu učinil Ježíš.“

Když čteme evangelia, klademe si velmi důležitou otázku: Proč tolik lidí

bylo ovládáno nečistými duchy? Na základě studia Bible můžeme s určitostí říci, že příčinou byl okultismus jejich předků. Každým druhem okultizmu se člověk otevírá démonickým silám. Někdy okultní praktiky provozovaly celé rodiny. Démoni si pak dělají nárok nejen na ně, ale i na jejich potomky. Muž z gerasenské krajiny posedlý legií démonů byl určitě potomkem okultistů.

Ježíš Kristus je jedinou autoritou, před kterou démonické síly ustupují. Proto apoštolové vymítali démonické síly ve jménu Ježíše Krista. Ježíš „zavolal svých dvanáct učedníků a dal jim moc nad nečistými duchy, aby je vymítali.“ (Mt 12,1) Učedníci to činili jen ve jménu Ježíše. Jen před jménem Pána Ježíše Krista démonické síly ustupují. To platí i dnes.

Satan usiluje o veliký vliv i v současné církvi. Svádí křesťany, aby byli nevěrní Kristu. Část církve je Kristu nevěrná a Bible tuto nevěrnou část církev jmenuje Nevěstkou, protože uctívá stvořené bytosti a stvořené věci. Nevěstkou jsou ti křesťané, kteří jsou nevěrní Kristu, svému ženichovi a žijí v modlářství, v okultizmu, v pověrách. Tuto nevěstku popisuje kniha Zjevení v 17. kapitole. Musíme to říci zcela otevřeně: I v našich křesťanských rodinách bylo mnoho pověr, talismanů a okultizmu.

Okultismus v dnešní době

I my žijeme ve světě, který je zatím pod vládou knížete temnosti a dějí se v tomto světě hrozné věci. Z iniciativy satana je svět velmi silně zaplavován okultizmem. Musíme zdůraznit, že okultismus není nevinná hra, nevinná zábava, jak si někteří myslí, ale vliv démonických sil, které v tomto světě mocně působí. Okultismus má opravdu velikou sílu a moc duchovně zotročovat lidi.

Jsme šokováni zprávou, že v České republice probíhá každý týden několik stovek kurzů Jógy. „Kurzy vedou certifikovaní cvičitelé, kteří absolvovali školení a složili národní cvičitelské zkoušky a získali mezinárodní cvičitelský certifikát od sdružení International Sri Deep Madhavananda Ashram Fellowship. Všichni cvičitelé zároveň pravidelně absolvuji doškolovací semináře pořádané Českým svazem JDŽ.“ Všichni tito lidé si jistě neuvědomují, že jóga je pohan-ské náboženství a oni se dostávají pod vliv démonických sil.

V posledních letech se okultismus valí na národy Evropy jako lavina, a to prostřednictvím televize, rozhlasu, filmů, videokazet, časopisů, knih a mnohých okultních předmětů, které jsou všude na prodej. Za touto lavinou kouzelnictví a okultizmu stojí satan, který chce evropské národy zničit, strhnout do ohnivého jezera. Žel i někteří křesťané se dávají strhnout k modlářství a okultizmu. Modlářství se dopouštějí křesťané i tehdy, když se klanějí svatým obrazům, sochám svatých lidí a modlí se ke stvořeným bytostem.

Satan svádí k okultizmu i děti. Čaroděj Harry Potter a jiné knihy plné čarodějnictví, zaplavují svět i duše dětí. Rodiče si často neuvědomují, že skrze tyto knihy se jejich děti dostávají pod velmi ničivý vliv satana.

Harry Potter

Jaký má být tedy postoj křesťanů k okultizmu?

- Veškeré modlářství a okultismus odmítáme jako dílo satanského ducha.
- Veškerý okultismus člověka spoutává, zotročuje a vede do záhuby.
- Jediný, kdo může člověka vysvobodit z pout okultizmu je Pán Ježíš Kristus.
- Každý druh okultizmu je třeba hlasitě vyznat před Pánem Ježíšem a před věřícím křesťanem a prosit o vysvobození z těchto pout a zároveň prosit o očistění krví Kristovou.
- Plné odevzdání se Pánu Ježíši je zárukou vysvobození.
- Všechny nástroje okultizmu je třeba zlikvidovat, spálit, odstranit.

Jediný Pán Ježíš Kristus je přemožitelem satana a vysvoboditelem z pout okultizmu.

- Proti útokům satana se můžeme bránit jen ve jménu Pána Ježíše. Člověk, který prožívá satanské útoky, musí říci hlasitě a rozhodně: Satane, ve jménu Pána Ježíše Krista ti příkazuji: Odejdi ode mne! Patřím Pánu Ježíši Kristu, jsem pod ochranou jeho svaté krve a ty nemáš na mne žádné právo. Mým Pánem je Ježíš Kristus. Jemu patří můj život, mé myšlení i celá moje bytost. Jemu buď dík a chvála:“

Zj. 12,11: „Oni nad ním zvítězili pro krv Beránkovu a pro slovo svého svědectví.“

Jak jsme vděční Pánu Ježíši Kristu, že nás vykoupil z moci ďábla. Chceme proto Pána Ježíše celým srdcem oslovovat a velebit.

Stanislav Kaczmarczyk

Konference rodin 2010

Hotel Relax v Rožnově pod Radhoštěm se stal místem 9. Konference rodin, která proběhla ve dnech 28.-30. října 2010. Počet účastníků letošní konference osciloval mezi 80 až 100 lidmi, podle toho, jak průběžně někteří přicházeli a odcházeli.

Našimi hosty byli tentokrát manželé Rostřa a Dana Staňkovi z Náchoda, kteří nám přiblížili téma Rodina a „širší“ vztahy v rodině, dále pak populární a nikdy nekončící téma, se kterým pořád zápasíme a sice Rodina, práce a volný čas. Hodně jsme mluvili o hranicích, které jsou někdy nastaveny nepropustně nebo až příliš neviditelně a hledali jsme cestu, jak zdravě a požehnaně žít. Manželé Staňkovi jsou příjemní lidé, hloubaví a velmi dobře dokáží rozšířit pohled na známé věci. Dokáží nádherně naslouchat a nechat

prostor pro otázky a přemýšlení. Díky za jejich službu.

A protože se protiklady přitahují, byli s námi na Konferenci rodin také manželé Lubo a Daša Badiarovi z evangelického sboru v Košicích. Jejich úkolem bylo přiblížit nám téma Rodina a sbor a Rodina a finance. Mluvili energicky a rozhodně, každopádně šlo o život. Buď tady žijeme pro Boha nebo pro svět, buď se Bohu cele odevzdáme nebo celé naše křesťanství nestojí za řeč. Díky Pánu Bohu za ně. Díky nim jsme mohli znovu přemýšlet nad otázkami jako: Chodíme do sboru nebo žijeme ve sboru? Tyto dva pohledy jsou od sebe na hony vzdáleny a nemají se moc v lásce. Důraz byl kladen na úžasně možnosti propojení rodiny a sboru. Sbor má za úkol pomáhat v růstu rodiny a rodina má za úkol pomáhat sboru splnit poslání sloužit tomuto světu. Není to jednoduché? Není to známé? Není to geniální?

Konferenci rodin zorganizoval a pro-

vázal nás jí senior Tomáš Tyrlík s týmem spolupracovníků. A tak kromě kvalitních přednášek a seminářů jsme také měli možnost zasmát se do břicha roztrhání při hrách a scénkách, popřemýšlet nad životem při vystoupení Honzy Kubiše a nestačit se divit při návštěvě Thomase Graumanna, který nám vyprávěl svůj příběh dvakrát zachráněného dítěte. Kromě toho společně píšně, zamyšlení, vyznání lásky po už si ani nepamatují kolika letech (květiny a pusa nechyběla), společná bohoslužba se zpovědí a Večeří Páně, úžasný program pro děti, které objevovaly svoje veliké hrdiny...

Něco z toho, co jsme prožili si můžete poslechnout i vy. Stačí se poohlédnout kolem sebe a poprosit ty, kteří tam byli, aby Vám řekli více. A nebo (v krajním případě) zkuste kr.sceav.cz. A pamatujte: být tam, je daleko lepší než o tom jen číst.

Za tým Konference rodin Jiří Chodura

Aktuality ze světa

USA. Evangelicko-luterská církev v Americe (ELCA) v loňském roce schválila službu aktivních homosexuálů v úřadě pastorů. V reakci na tuto skutečnost se řada členů této církve i celé sbory rozhodli zpronevěřilou církev opustit a založit novou denominaci. Nová církev nese název „Severoamerická luterská církev“ (NALC). Paull Spring, první biskup nově utvořené církve, uvedl, že rozhodnutí o ordinaci homosexuálů bylo

pro mnohé již jen poslední kapkou, díky které přetekl pohár jejich trpělivosti. Základem nespokojenosti odcházejících členů je to, že ELCA opustila Písmo svaté jako konečnou autoritu ve věcech víry. NALC byla založena v srpnu 2010 na setkání, jehož se zúčastnilo na 1100 delegátů. Na setkání promluvili představitelé luterských církví z Etiopie a Tanzanie. Prozatímní ústava nové církve byla přijata 27. srpna 2010. Během prvních tří měsíců se k církvi připojilo na 80 sborů a další se hlásí. Církev se člení na regionální děkánáty a má vytvořen též zvláštní děkánát pro službu španělsky hovořícím členům. Prostory pro ústředí církve poskytnul sbor ve městě Columbus (Ohio), který čítá na 6000 členů.

Evropa. Dne 24. září 2010 podepsalo Společenství protestantských církví (GEKE) s Evropskou baptistickou federací dohodu o těsnější spolupráci obou jmenovaných svazů církví. Členkou GEKE je i SCEAV.

Slovensko. Ve věku 91 let zemřel dne 5. října 2010 Pavel Uhorskai, emeritní generální biskup Evangelické církve a. v. na Slovensku. V duchovenské službě působil do roku 1951, kdy byl zatčen pro „protistátní činnost“ a odsouzen k trestu odnětí svobody. Z vězení byl propuštěn roku 1953, nadále však nesměl vykonávat duchovenskou činnost a pracoval v dělnických povoláních. Roku 1979 odešel do důchodu. Po sametové revoluci stanul v čele ECAV na Slovensku a úřad generálního biskupa zastával do roku 1994. Pohřben byl v rodných Tomášovcích.

Polsko. Synod Evangelicko-augsburské církve se na svém říjnovém zasedání zabýval návrhem na zavedení ordinace žen v církvi. Návrh byl zamítnut. Synod přijal Prohlášení ve věci transplantace a dárcovství orgánů (publikováno v časopise Přítel-Przyjaciel č. 11/2010).

Rusko. Novým biskupem Evangelicko-luterské církve Uralu, Sibíře a Dálného východu (ЕЛЦУСДВ) se stal 66-letý Otto Schaudé, pietisticky orientovaný teolog z Německa. Církve, v jejímž čele Schaudé stanul, má přes 200 sborů a rozkládá se na území, jímž prochází 9 časových pásem.

Finsko. Synod luterské církve přijal rozhodnutí, že v jejích kostelech mohou být pronášeny modlitby za stejnopohlavní páry. Rozhodnutí má být jakýmsi kompromisem mezi liberály, kteří se domáhali zavedení obřadu žehnání homosexuálním svazkům, a konzervativci, kteří to odmítali. Kompromis zcela jistě nepovede ke klidu v církvi, ale k zostření

rozporů uvnitř ní. Řada biblicky orientovaných luteránů už ignoruje současného arcibiskupa a některé biskupy, kteří usilují o prosazení praktik příčících se křesťanské etice. Když před konáním synodu předsedkyně Křesťansko-demokratické strany Dr. Päivi Räsänen obhajovala v televizní debatě biblické stanovisko k homosexualitě, arcibiskup Mäkinen vydal prohlášení, že stanovisko politicky není stanoviskem církve. V reakci na tyto události během několika následujících týdnů vystoupilo z církve na 40 000 členů a do Křesťansko-demokratické strany vstoupilo asi 1 000 nových členů.

Chile. Celosvětové pozornosti se dostalo 69-dennímu pobytu chilských horníků v zavaleném dole. Mezi horníky byl i José Henriquez, přezdívaný „pastor“, který opakovaně žádal o zasílání nahrávek s kázáními evangelisty Luise Palau zavaleným horníkům a hovořil s nimi o své víře. Po vysvobození 22 horníků vyznalo svou víru v Krista.

Monako. Trans World Radio oslavilo 50 let náboženského rozhlasového vysílání z Monte Carla.

Španělsko. Luterská církev ve Španělsku oslavila 10 let své existence. Církev vznikla díky misijnímu působení evangelíků z Argentiny a USA. V rámci oslav byl ordinován první luterský pastor španělského původu Juan Gazorla.

USA. – ČR. SCEAV a Světová misie Luterské církve Missourské synody uzavřely v listopadu Dohodu o spolupráci.

Švédsko. V první adventní neděli předala v zámeckém kostele ve Stockholmu královna Silvie církvi 100 tisíc švédských korun na diakonickou práci v Etiopii a v Brazílii. Peníze byly získány prodejem modlitební knihy, kterou královna vydala v loňském roce.

Daniel Spratek

Literární hlídka

Nakladatelství Kalich vydalo studii Zdeňka R. Nešpora pod názvem *Století evangelických časopisů 1849-1948*. Tato práce je prvním uceleným a vědecky zpracovaným přehledem českých a moravských evangelických časopisů z let 1848-1948.

V časopise Právní rozhledy č. 6/2010 upozornil M. Bobek na studii Erka V. Heyena *Metaphern für „Amts-Person“ und „Amts-Tugend“ in lutherischen Regentenpredigten des spätem 17. Jahrhunderts*, která vyšla v roce 2008. Autor v ní na základě luterských chvalořečí za mrtvé úředníky, soudce a vladaře rekonstruuje závaznou vizi vlastností, jaké měli mít podle luteránů druhé poloviny 17. století „v moci postavení“. Na prvním místě to byla bohabojnost (*Gottesfurcht*), od které se odvíjely další pozitivní charakteristiky: spravedlnost, milosrdnost, vytrvalost, píle, trpělivost, moudrost a věrnost.

V první polovině roku 2011 by měla vyjít tiskem více než tisícistránková

knihy amerického baptistického teologa Gregga R. Alisona *Historical Theology*, která mapuje vývoj teologického myšlení od vzniku církve až do současnosti. Pořadí výkladu vývoje jednotlivých křesťanských doktrín je převzato ze Systematické teologie Wayne Grudema.

Aktuality z KS

Odbor mládeže. Ve výboru OM začali namísto Jana Fojcika a Miriam Paszové pracovat Bolek Taska z Oldřichovic a Martina Szajterová z Karviné. Ve své činnosti ve výboru pokračují Daniel Chlebek, Lukáš Sztefek a Daniel Spratek.

Pozemky. V říjnu byla uhrazena druhá splátka ve výši 1 milionu Kč za pozemky zakoupené v okolí střediska Karmel. Všem dárcům srdečně děkujeme. V roce 2011 bude třeba uhradit poslední splátku.

Festival pěveckých sborů. Dne 7. listopadu 2010 se v českořešinském kostele Na Nivách uskutečnil Festival pěveckých sborů. V programu vystoupily mimo jiné mládežnický pěvecký sbor Na Nivách či sbor Živá píseň z Křesťanských sborů.

Statut M.I.S.E. Na synodu nebyl přijat návrh KS na schválení statutu Evangelizačního centra M.I.S.E. Statut měl regulovat vzájemnou spolupráci církve a Křesťanského společenství při koordinaci činnosti projektu M.I.S.E. a odstranit administrativní překážky, s nimiž se

projekt M.I.S.E. potýká. K přijetí návrhu bylo potřeba získat 2/3 většinu členů synodu; k přijetí scházely 2 hlasy, neboť pro něj hlasovalo 37 z 58 přítomných delegátů synodu.

Provozní fond OM. V rámci KS byl vytvořen Provozní fond odboru mládeže, z něhož budou kryty hotové výdaje vzniklé při činnosti výboru OM. Případní dárci mohou poukazovat své dary na účet č. 191704050/0300 pod variabilním symbolem 50140 a specifickým symbolem 10.

Zpěvník. V nejbližších týdnech vyjde nový dvojjazyčný zpěvník, a to ve verzi notované a pouze textové. Zpěvník by mohl nahradit dosavadní společný kancionál či zpěvník Gloria.

Program biblického školení pracovníků v roce 2011

BŠP se bude konat v prvních třech měsících roku vždy druhou sobotu daného měsíce od 17.00 do 20.00 hod. v Českém Těšíně v budově ústředí SCEAV.

8. ledna 2011

„Martin Luther a misie“ (Stanislav Piętak)

„Šmalkaldské články Martina Luthera, Pojednání o papežské moci a prvenství Filipa Melanchtona. Luterské učení o autoritách.“ (Zbyšek Kaleta)

12. února 2011

„Stres“ (David Poledník)

„Formule svornosti. Završení snah o kompletaci vyznavačských spisů luterské reformace. Je celá Kniha svornosti aktuální a závazná?“ (Zbyšek Kaleta)

12. března 2011

„Oslovující zvěst Božího Slova pro všechny generace“ (Jiří Chodura)

„Anabaptismus, chiliasmus, prorocké skupiny aj. ve vztahu k luterské reformaci. Jan von Leyden a Münsterská tragédie. Význam a poučení pro křesťany 21. století.“ (Zbyšek Kaleta)

Z kalendária akcí pro první pololetí roku 2011

- 8. 1. 2011 Modlitební konference (Třinec)
- 22. 1. 2011 Konference pro pracovníky s dětmi (Smilovice)
- 19. 2. 2011 Konference mužů (Třinec)
- 2. 4. 2011 Konference dívek a žen (Komorní Lhotka)
- 10. 4. 2011 Pěvecké odpoledne dětí (Albrechtice)
- 24. 4. 2011 Centrální mládežnické bohoslužby (Český Těšín)
- 30. 4. 2011 Celomisijní konference delegátů (Smilovice)
- 7. 5. 2011 Centrální mládežnický výšlap
- 5. – 11. 6. 2011 Pobyť seniorů (Smilovice)
- 10. – 12. 6. 2011 OKO (Albrechtice)

Novoroční přání katolického kněze

(Zbigniewa Czendlika z Lanškrouna)

Přání Z.C. je originální. Aby nikoho neurazil, nepřeje lidem, ale postavičkám z Betlému.

„Přeji volům, aby neřvali z plna hrdla na všechno kolem, oslům, aby nebyli paličatí a tupí, ovečkám, aby nešly slepě za prvním lepším pastýřem, pastýřům, aby si nemysleli, že ty ovečky jsou tak hloupé, jak vypadají, andělům, aby méně lítali a víc chodili po zemi mezi lidmi, králům, aby nezůstali naří jen s korunou na hlavě a **svatě rodině, aby našla teplé místo v srdci lidí.**“

„Pan strzec cię będzie...“

(Psalm 121,7)

Pewnego dnia jakiś pan przyszedł do Zoo. Oglądał dzikie zwierzęta, a miał przy sobie małego pieska, który był nieposlušny i bardzo niespokojny. Gdy podszedł do klatki lwa, powiedział do dozorca: „Może pan rzucić tego małego psa do klatki lwa.“ Dozorca zrobił to, a obaj mężczyźni przyglądali się temu, oczekując, że zobaczą, jak lew pożre pieska. Piesek wprawdzie uciekł do rogu klatki i sierść zjeżyła mu się ze strachu, ale lew ani myślał go jeść. Podszedł do niego i położył mu swoją ogromną, silną łapę na głowie. Niedługo pan wrócił do Zoo i zobaczył, jak piesek spaceruje sobie spokojnie obok swojego nowego, ogromnego przyjaciela. „Moje dzieci stęskniły się za psem, bę-

dzie lepiej, gdy zabiorę go do domu“ – powiedział pan do dozorca. Wtedy dozorca dał mu klucze od klatki: „Proszę, niech go pan sam weźmie.“

Miłe Dzieci, kto zgadnie, czy panu udało się zabrać pieska z lwiej klatki?

Nawet nie mógł zbliżyć się do klatki, jak tylko spróbował to zrobić, lew zaczął tak ryczeć, że było jasne, że użyje całej swojej olbrzymiej siły, by zaopiekować się i ochronić małego przyjaciela.

Drogi Chłopcze, miła Dziewczynko, wiesz o tym, że o ile zaufasz Panu Bogu, to możesz liczyć na to, że użyje całej swojej miłości, potęgi i mocy, żeby Cię ochronić i dopomóc Ci? Życzymy wszystkim dzieciom Bożej opieki w nadchodzącym nowym roku.

P.S. Kochane Dzieci, spróbujcie narysować ilustrację do tego opowiadania. Najpiękniejszy rysunek wydrukujemy i nagrodzimy.

Adres:

Lidia Rucka

739 61 Třinec – Oldřichovice 544

Centrální konference dorostu a mládeže, Hutník Třinec, 28.-30. 10. 2010 (Téma: Bible – kniha s tváří)

Časopis „Idea“ je určen pro vnitřní potřebu
Křesťanského Společenství-Společenosti Křesťanské při SCEAV.
Redakce časopisu: Vedoucí redaktor: Štěpán Rucký.
Redakční rada: Milan Pecka, Jan Rucký, Urszula Szymeczek,
Daniel Spratek, Michal Klus, Zbyšek Kaleta, Lukáš Borski.
Kontaktní adresa: Idea c/o MUDr. Štěpán Rucký, CSc.,
Oldřichovice 544, 739 61 Třinec 1, tel.: 558 348 011,
email: stepan.ruck@seznam.cz
viz také webová stránka: <http://www.ks-sch.cz/idea>